

NAGY ZSUZSA VERSEI

ŐSI CSÖRGÉSEK . . .

Ősi csörgések
tódulnak fülembé,
kedveim mélyére
szállnak
s pengetik húrjaim.
Rímtelen dalok hada
elhagy
s árad e kegyelem . . .
Szerettem én ősidőkben is
ezt az önmagában
lubickoló tájat,
észlelem
s elmerülök benne
édesen . . .

HÓRA NÉZNI

Újra törékenyek
muzsikáim
s fájnak . . .
Eljárnak templomba
gyónni

s virágozni félnek,
csak éjeknek
rejteken
remélnék.

Hóra nézni szép,
oly csendes,
légy irgalmas
hozzám tél
s kegyelmes!

Képeim tépni
csúf szeleknek
ne hagyd
s nesztelenül jőve
havamon
hozd el hozzám
önmagad!

ÉN MARADOK

Új istent választok magamnak,
benne lesz a csobogó patak.
A felhők is övéi lesznek,
melyeknek vizétől a patak

eső után rohan és dagad.
Neve kék lesz, szeme csodaszép,
hozzám jön, ha hívom s kacaja
olyan lesz, mint a csendülő rét.

Elveszni benne nem tudok,
mert a réten házam lesz hét
és azok várnak rám bennük,
kiket nekem rendelt az ég.

Akkor egyszer eljössz hozzám
s szemlesütve bekopogsz.
Én fogadlak csendben, szépen,
hisz fájdalmat már nem okoz,

hogyan nem az az isten voltál,
kit megérthetek s hazahoz.
Barátságban válunk majd el,
te útra kelsz s én maradok.

SZÓVÁ LESZEK

Hiszem már, hogy télből jön
és télbe megy a tél.
Hiszem már, hogy mélyből jön
és mélybe tér a mély.

Ki hozzám eljön,
annak egy szó csak az egész,
mert szóvá leszek
s szóvá lesz, ki hozzám betér.

Télmélyből éjmélybe
így megyek át s mi most nehéz,
éjmélynek hajnalán
szemembe sugárzón visszanéz.

HALÁLAIMRÓL

Az én halálaim már
nem szomorúk és feketék,
mert felém közeledve
szemükbe visszatér az ég.

Így lesz belőlük élet
s halál újra, mely sose fél,
hisz értem él mindahány
s életem értük életem én.

MIT HOZ RÁM A PILLANAT

Belőlem erősen
vágynak jönni nem szabad,
várom hát felhőtlen,
mit hoz rám a pillanat.

Hervadni kell?
Hát hervadok!
Virágozni
tán? Itt vagyok!

Hervadás-e, virulás,
úgyse az én dolgom,
egyikük se vesszen, már
őket csak folytatom.

MINT FÁN A LEVÉL

Leszek ezután én,
ahogy fán a levél,
Szél, ha fúj, lengedek,
nap, ha süt, ernyedek.

ÉRETTÜNK VAN

Bármi lenne, Veled én
ott akarok lenni benne.
Mert érettünk van minden,
mi egyszerre van és nincsen.

Tél a nyárban elmerül,
két szemünkbe csillag ül,
én rádtaláltam, kincsem!